

Όν/μο: Παπαϊωάννου Μάνος

ΑΕΜ: 7584

Επιβλέπων Καθηγητής: Ιωσηφέλης Παναγιώτης

Reboot, Remake & Revivals

Ηθεωρία, η “αθάνατη”
τηλεόραση και το θεωρητικό
revival των «Επτά Θανάσιμων
Γεθερών»

Περιεχόμενα

Εισαγωγή.....	3
Μέρος Α: Οι τρεις έννοιες.....	4
Remake	4
Reboot.....	7
Revival.....	12
Μέρος Β.....	15
Η τηλεόραση των ζωντανών νεκρών (σειρών)	15
Πετυχημένα και όχι και τόσο πετυχημένα revivals & reboots.....	17
Επτά Θανάσιμες Πεθερές: Η επιστροφή.....	19
Επίλογος.....	23
Βιβλιογραφία	24
Ιστοσελίδες	24

Εισαγωγή

Την τηλεοπτική σεζόν 2019-2020 συνέβη κάτι που είχε χρόνια να γίνει στην ελληνική τηλεόραση. Δύο τηλεοπτικές σειρές, μία των 90s και μια των 20s, ξαναγύρισαν με τους ίδιους χαρακτήρες και το ίδιο καστ ηθοποιών για να μας πούνε μια νέα ιστορία 20 και 14 χρόνια μετά αντίστοιχα. Αναφέρομαι στο «Λόγω Τιμής» της Μιρέλλας Παπαοικονόμου και στο «Καφέ της Χαράς» του Χάρη Ρώμα και της Άννας Χατζησοφιά. Είχε όντως χρόνια να γίνει κάτι τέτοιο γιατί παρόλο που κατά καιρούς ακούγονται πολλά ονόματα παλιών τηλεοπτικών σειρών που θα κάνανε comeback, λίγες είναι αυτές που εν τέλει γύρισαν στους δέκτες με νέα επεισόδια. Αυτό που θα προσπαθήσω να εξηγήσω μέσα από παραδείγματα ελληνικών αλλά και ξένων σειρών είναι το γιατί υπάρχει αυτή η συνεχόμενη τάση παλιές σειρές να επανέρχονται στο σήμερα, σε τι εξυπηρετεί αυτό τα κανάλια και τις εταιρίες παραγωγής αλλά και κατά πόσο είναι εφικτό και ωφέλιμο κάτι τέτοιο για την τηλεόραση του σήμερα. Τέλος, θα αναφερθώ και στην υποθετική επιστροφή/revival της ελληνικής κωμικής σειράς *Επτά Θανάσιμες Πεθερές* (Mega Channel, 2003-2010) – η οποία αποτελεί και το αντικείμενο της πτυχιακής μου εργασίας – και στο κατά πόσο μια τέτοια πρόταση θα μπορούσε να λειτουργήσει στην τηλεόραση του σήμερα. Πρώτ’ απ’ όλα όμως θα ξεκινήσουμε εξηγώντας τις λεπτές διαχωριστικές γραμμές ανάμεσα στις έννοιες του remake, του reboot και του revival για να καταλάβουμε για τι μιλάμε.

Μέρος Α: Οι τρεις έννοιες.

Η σεναριογράφος και ηθοποιός Δήμητρα Παπαδοπούλου έχει ερωτηθεί άπειρες φορές από δημοσιογράφους και παρουσιαστές για το αν θα την ενδιέφερε να ξανακάνει τη σειρά *Οι Απαράδεκτοι* (Mega Channel, 1990-1992) ή αν θα έκανε ποτέ remake της σειράς της ειδικά τώρα που τα τελευταία χρόνια είναι της μόδας. Το ίδιο βέβαια ρωτάνε πολλούς άλλους σεναριογράφους που έχουν γράψει μεγάλες επιτυχίες ανά τα χρόνια – όπως το δίδυμο Μιχάλη Ρέππα και Θανάση Παπαθανασίου για το αν θα κάνανε remake τις *Τρεις Χάριτες* (Mega Channel, 1990-1992) ή τον Γιώργο Καπουτζίδη αν θα έκανε remake το *Στο Παρά Πέντε* (Mega Channel, 2005-2007). Η ίδια η Παπαδοπούλου κάθε φορά απαντάει ότι δεν θα μπορούσε να μπει καν στη διαδικασία να το σκεφτεί απ’ τη στιγμή που ένας απ’ την παρέα – ο Βλάσης Μπονάτσος – δεν είναι πια στη ζωή. Κι εδώ είναι που βρίσκεται η παρανόηση του όρου: οι παρουσιαστές ρωτάνε αν ουσιαστικά η ίδια θέλει να γράψει τη συνέχεια της ιστορίας των «Απαράδεκτων» ώστε οι τηλεθεατές να παρακολουθήσουν νέες περιπέτειες της θρυλικής παρέα της οδού Αδάμαντος 4. Το νόημα του όρου “remake” όμως είναι κάτι πολύ διαφορετικό.

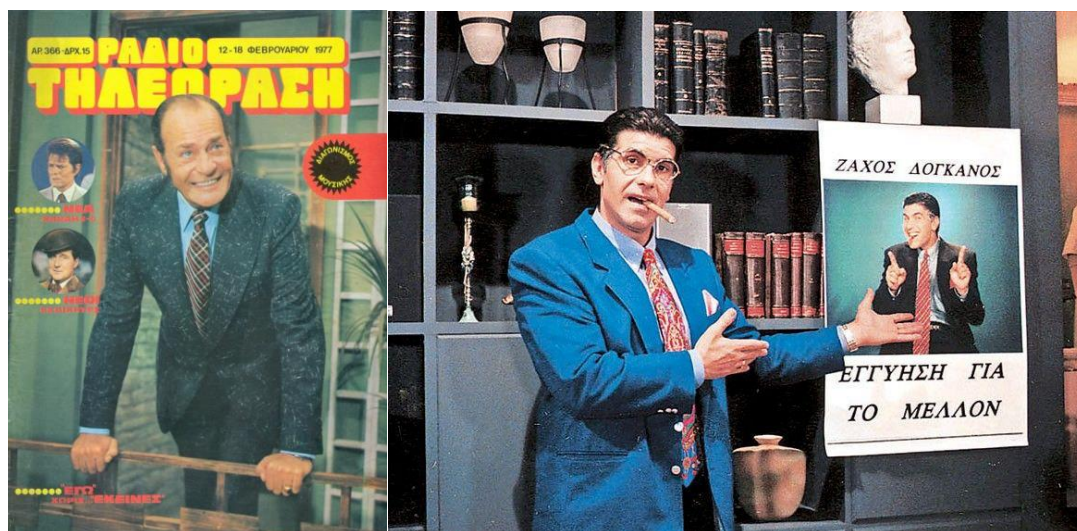
Remake

Remake μιας σειράς είναι η επαναδημιουργία μια ήδη υπάρχουσας σειράς με νέους ηθοποιούς αλλά παρουσιάζοντας την ίδια ιστορία με τους ίδιους χαρακτήρες αλλά λίγο αλλαγμένη ακολουθώντας την εποχή επαναπροβολής της. Με λίγα λόγια, το remake των «Απαράδεκτων» θα αφηγούταν μια ιστορία στην Ελλάδα του σήμερα, όπου ο Σπύρος, η Δήμητρα, ο Γιάννης, ο Βλάσης, η Ρένια και ο Βασίλης θα παίζονται από νέους ηθοποιούς της τωρινής γενιάς που θα έχουν όμως κάποια βασικά χαρακτηριστικά, στοιχεία και σχέσεις ίδια με αυτά των παλιότερων χαρακτήρων.

Σε αυτό το σημείο να τονίσουμε τα δύο διαφορετικά είδη remake που παρουσιάζονται (κυρίως στην τηλεοπτική αφήγηση) και αυτά είναι τα cross-cultural ή transnational remakes – στα ελληνικά θα τα λέγαμε και διασκευές – και τα “archival remakes” – τα οποία θα μπορούσαμε να τα μεταφράσουμε ως remake αρχείου. *Cross-cultural remakes* είναι για σειρές που βασίζονται σε σειρά από διαφορετική χώρα που ξαναγίνεται με βασική προϋπόθεση οι νέοι χαρακτήρες και γραμμές πλοκής να

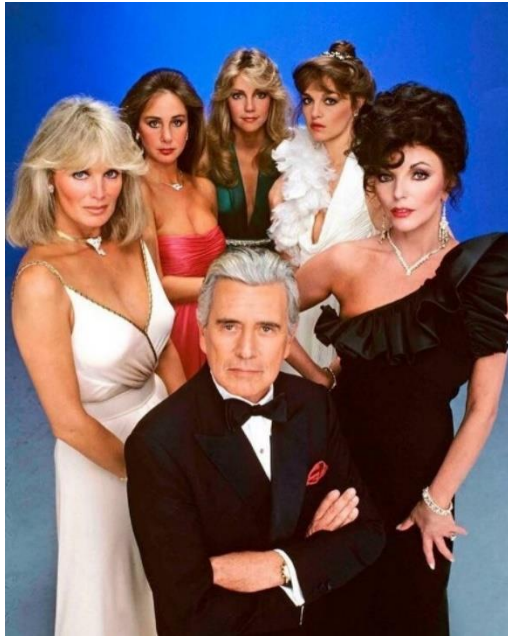
προσαρμοστούν κατάλληλα στην κουλτούρα της χώρας. Τέτοια remake συνήθως αναφέρονται ως διασκευές στην ελληνική βιβλιογραφία καθώς δεν υπάρχει κάποιος κανόνας με τον οποίο πρέπει να γίνονται. Υπάρχουν cross-cultural remakes που είναι σχεδόν αυτούσιες αντιγραφές ξένων σειρών (όπως μέχρις ενός σημείου η ελληνική σειρά *Η Πολυκατοικία* (Mega Channel, 2008-2011) αλλά και remakes που δεν έχουν καμία σχέση με την αρχική σειρά εκτός από κάποιες πολιτισμικές αναφορές, όπως το *Ugly Betty* (ABC, 2006-2010). Απ' την άλλη, τα *archival remakes*, τα οποία είναι κι αυτά με τα οποία αναφέραμε παραπάνω, θεωρούνται συνήθως ως αναβαθμισμένες βερσιόν μιας παλιότερης σειράς αλλά της ίδια χώρας παραγωγής. Αυτά τα remake, τα οποία είναι κι αυτά με τα οποία θα ασχοληθούμε, είναι κατά τη γνώμη μου είναι πιο σπάνια και έχει περισσότερο ενδιαφέρον ο τρόπος με τον οποίο γίνονται.

Τέτοια παραδείγματα είτε σε ταινίες είτε σε σειρές υπάρχουν πολλά, κυρίως στην αμερικάνικη φιλομογραφία. Η πιο κλασική περίπτωση ταινίας remake που ακολουθεί σχεδόν κατά γράμμα τον ορισμό του όρου είναι το *Psycho* (1998) του Gus Van Sant. Πατώντας πάνω στο *Psycho* (1960) του Alfred Hitchcock, η ταινία αφηγείται όχι μόνο την ίδια ιστορία με τους ίδιους χαρακτήρες αλλά αρκετές φορές και τα ίδια πλάνα αλλά και την ίδια μουσική.

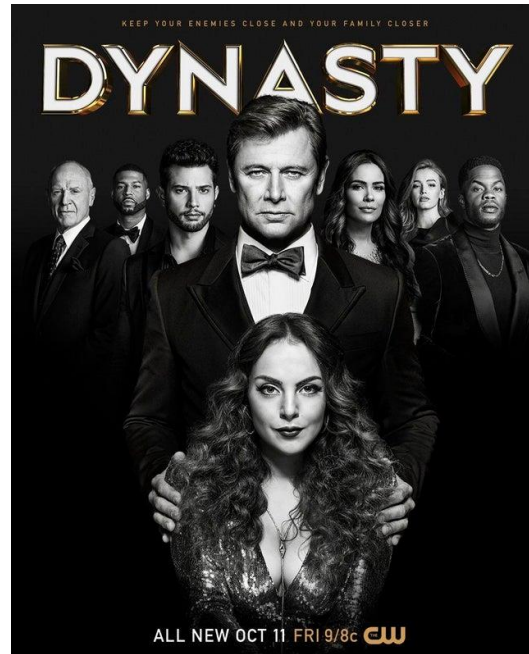
Από την άλλη, ένα πολύ γνωστό ελληνικό τηλεοπτικό remake είναι η σειρά «Εκείνες κι εγώ» του Κώστα Πρετεντέρη. Η σειρά παίχτηκε πρώτη φορά το 1976 από την τότε YENEΔ και αποτελούταν από 86 δεκάλεπτα επεισόδια που παίχτηκαν στη διάρκεια μιας τηλεοπτικής σεζόν. Το remake από την άλλη παίχτηκε το 1996 και διήρκεσε 2 τηλεοπτικές σεζόν, ως το 1998, αποτελούταν από 55 επεισόδια των 45 λεπτών και

προβλήθηκε από τη συχνότητα του ANTI. Οι δύο σειρές είχαν αρκετές ομοιότητες όσο και διαφορές, με τους χαρακτήρες να παραμένουν ίδιοι – εκτός από ορισμένες αλλαγές ονομάτων όπως π.χ. του κεντρικού χαρακτήρα που από Λάμπρος Δόγκανος έγινε Ζάχος Δόγκανος – αλλά αναγκαστικά και αρκετές διαφορές. Η πιο βασική αφορά τον αριθμό επεισοδίων αλλά και τη διάρκειά τους, μιας και η πρωτότυπη σειρά είχε 86 δεκάλεπτα επεισόδια με τη μορφή σύντομων σκετς ενώ το remake είχε 54 σαρανταπεντάλεπτα επεισόδια. Η διαφορά των δύο σειρών από άποψης συνολικού χρόνου είναι αρκετά μεγάλη, καθώς το remake είναι παραπάνω από διπλάσιο του πρωτότυπου. Παρόλα αυτά δεν αναφέρεται πουθενά ότι υπήρχε κάποιος άλλος σεναριογράφος που «διασκεύασε» τα επεισόδια καθώς το «κείμενο είναι τόσο ισχυρό που δεν χρειάζεται καμία επέμβαση», αλλά αρκετές φορές οι ίδιοι οι ηθοποιοί αυτοσχεδίαζαν στο γύρισμα γιατί «ο τότε λόγος ήταν πιο περιγραφικός».

Αν και το «Εκείνες κι εγώ» θεωρείτε ένα απ' τα πιο πετυχημένα remake της ελληνικής τηλεόρασης – μαζί με την «Μαντάμ Σουσού» του 1986 με την Άννα Παναγιωτοπούλου που ήταν remake της ομώνυμης τηλεοπτικής σειράς του 1972 – δεν αποτελεί μια απόλυτα πιστή μεταφορά, πράγμα που όμως κατά πολλούς είναι καλό. Κι αυτό γιατί όσο κι αν «επιθυμούμε την επανάληψη άλλο τόσο επιθυμούμε και την αλλαγή». Πάντα κάτι αλλάζει και έρχεται στο σήμερα, ώστε η εκάστοτε σειρά να κρατάει στοιχεία από το πρωταρχικό της κείμενο αλλά και να μπορεί να θεωρηθεί και ένα οπτικοακουστικό κείμενο του σήμερα. Χαρακτηριστικό παράδειγμα αποτελεί το *Dynasty* (ABC, 1981-1989). Η αρχική σειρά ξεκίνησε το 1981 και κράτησε για 9 κύκλους, ρίχνοντας αυλαία το 1989 έχοντας 220 επεισόδια. Πρόκειται για μια από τις πιο πετυχημένες εβδομαδιαίες prime time σαπουνόπερες και αφορά την εύπορη οικογένεια Carrington και τα παιχνίδια εξουσίας που συμβαίνουν ανάμεσα στα μέλη της. Το 2017 λοιπόν

ξεκίνησε να παίζεται από τη συχνότητα του The CW το remake της σειράς, με τον ίδιο τίτλο αλλά και τους ίδιους χαρακτήρες και τις ίδιες πλοκές. Παρόλα αυτά, η μεταφορά της έφερε μερικές αλλαγές σε θέματα πλοκών και χαρακτήρες ώστε να είναι πιστευτό ότι πρόκειται για μια σειρά που μιλάει για την κοινωνία του σήμερα. Για παράδειγμα, ο γιος του πατριάρχη της οικογένειας Carrington, ο Steve, ήταν και είναι ομοφυλόφιλος και στις δύο σειρές, με τη διαφορά όμως ότι στην αρχική έκρυβε την ομοφυλοφιλία του και ουσιαστικά ήταν η βασική πηγή εντάσεων στη σχέση του με τον πατέρα του, ενώ στο remake ο ίδιος είναι out and proud και ο πατέρας του τον αποδέχεται, κάνοντας έτσι στους δημιουργούς να σκεφτούν άλλους λόγους για να έχουν κόντρα οι δύο άντρες (συγκεκριμένα χρησιμοποίησαν περιβαλλοντολογικά θέματα). Μια ακόμα βασική διαφορά σχετίζεται με τις γυναίκες και τον τρόπο που απεικονίζονται. Απ' τη μία, η καινούρια σύζυγος του πατριάρχη Blake, η Crystal, από 100% αμερικάνα, έγινε λατίνα από τη Βενεζουέλα ενώ γενικά δίνεται περισσότερη έμφαση στην ανάμειξη των γυναικών σε σχέση με το κυνήγι της εξουσίας, σε αντίθεση με την αρχική σειρά όπου οι γυναίκες κυρίως περιορίζονταν στο να αλληλομάχονται για την καρδιά ενός άντρα – τα γνωστά cat-fights.

Reboot

Σε αντίθεση με το remake που είναι η ακριβής αποτύπωση ενός αφηγηματικού σύμπαντος στο σήμερα με τους ίδιους χαρακτήρες και τις ίδιες πλοκές (ελάχιστα αλλαγμένες), το Reboot κρατάει την κεντρική ιδέα της αρχικής σειράς και λέει καινούριες ιστορίες μέσα από άλλους χαρακτήρες. Οι χαρακτήρες μπορεί να έχουν ομοιότητες με αυτούς της αρχικής σειράς αλλά τα περισσότερα που συμβαίνουν καθώς και τα backstories τους είναι διαφορετικά.

Για να τα πάρουμε όμως απ' την αρχή, ο όρος *reboot* ξεκίνησε από την επιστήμη της πληροφορικής, όπου το *rebooting* αναφέρεται στη διαδικασία της διακοπής και επαναλειτουργίας ενός συστήματος, με σκοπό την αποφυγή βλάβης. Στον αφηγηματικό κόσμο όμως, χρησιμοποιήθηκε πρώτη φορά στη σειρά κόμικ της DC “Legion of Super-Heroes” το 1994, όπου η μέχρι τότε Legion of Super-Heroes, που πρωτοεγκαταστήθηκε και συστήθηκε στο κοινό το 1958, αντικαταστάθηκε από την καινούρια, δημιουργώντας έτσι έτσι ένα νέο αφηγηματικό σύμπαν στο οποίο οι χαρακτήρες του 1958 θεωρητικά δεν υπήρξαν ποτέ. Είναι σαν να λέμε ότι μέσω του *reboot* οι δημιουργοί ξεκινούν ξανά από το μηδέν, έχοντας μια *tabula rasa*, χτίζοντας εκ νέου σχέσεις, πλοκές και χαρακτήρες.

Από τότε μέχρι σήμερα ο όρος έχει χρησιμοποιηθεί και σε άλλα αφηγηματικά σύμπαντα, ένα εκ των οποίων είναι και η τηλεοπτική αφήγηση. Στην ελληνική τηλεόραση δεν έχει υπάρξει κάποιο *reboot* μέχρι στιγμής. Το μόνο το οποίο θα μπορούσε να είναι αλλά κι αυτό με κάποια επιφύλαξη, είναι η σειρά *Σ' αγαπώ, για πάντα* (ANT1, 2005) με την Άννα Παναγιωτοπούλου και τον Τάσο Χαλκιά. Η σειρά θα μπορούσε να είναι *reboot* του γνωστού *Σ' αγαπώ, μ' αγαπάς* (Mega Channel, 2000-2002) της Δήμητρας Παπαδοπούλου, καθώς και τα δύο είχαν ακριβώς την ίδια δομή, ύφος και μουσική, αλλά με εντελώς διαφορετικούς χαρακτήρες και σε άλλη ηλικία. Η επιφύλαξη βέβαια έγκειται στο ότι μέσα από τη σειρά δεν δίνεται κάποιο στοιχείο της μη ύπαρξης της Δήμητρας και του Θωδωρή στο ίδιο αφηγηματικό πλαίσιο με την Άννα και τον Τάσο (χαρακτήρες του *Σ' αγαπώ, για πάντα*). Και απ' την άλλη, θα μπορούσε κανείς να πει ότι απλώς πρόκειται για μια ακόμα διασκευή της σειράς με τη διαφορετικούς ηλικιακά πρωταγωνιστές – όπως και στο ιταλικό sitcom *Love Bugs* (Italia 1, 2004-2007).

Στην αμερικανική τηλεόραση ωστόσο υπάρχουν αρκετά παραδείγματα σειρών *reboot*, με πιο χαρακτηριστικές το *Charmed* (The CW, 2018-2022), το *One Day at a Time* (Netflix/Pop Up, 2017-2019/2020) και το *Hawaii 5-0* (CBS, 2010-2020).

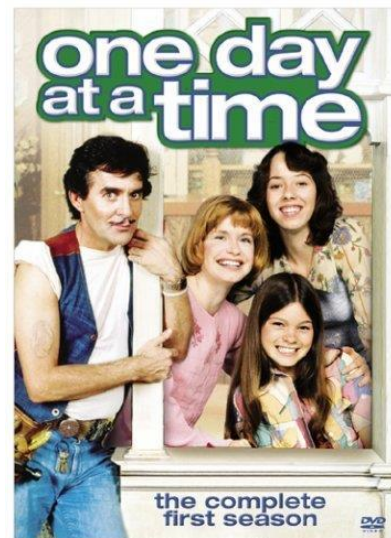

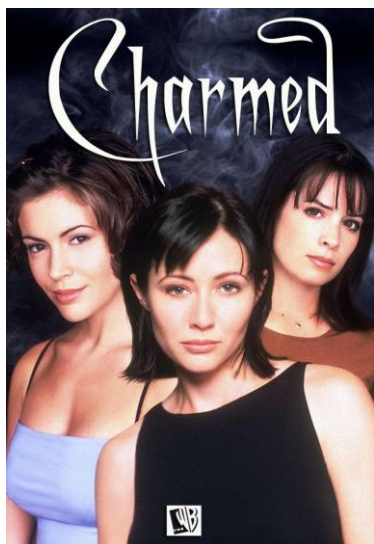
Ξεκινώντας απ' το *One Day at a Time*, μιλάμε για ένα αμερικανικό sitcom του 1975 που παρουσιάζει τη ζωή μιας single μητέρας, της Ann, που προσπαθεί να τα βγάλει πέρα με την προσωπική της ζωή, την επαγγελματική αλλά και τις δύο έφηβες κόρες της. Η σειρά γνώρισε μεγάλη επιτυχία και έτσι 33 χρόνια μετά το Netflix παρουσιάζει

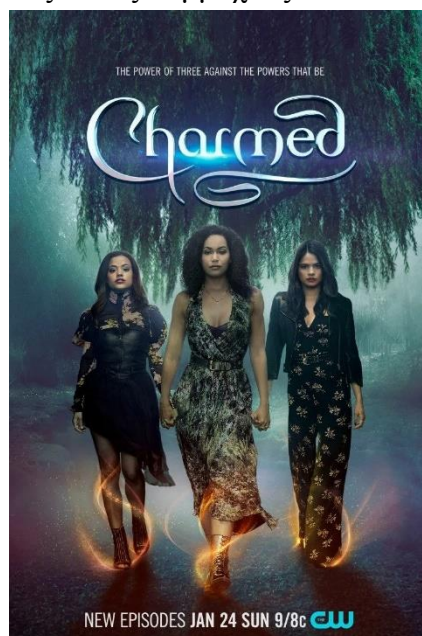
το “One Day at a Time” αλλά αλλιώς. Πλέον ο κεντρικός χαρακτήρας είναι η Κουβανοαμερικανίδα Penelope Alvarez, τα παιδιά της είναι ένα αγόρι και ένα κορίτσι και τα μεγαλώνει με τη βοήθεια της μητέρας της, της Lydia. Η σειρά είναι πολύ διαφορετική από την αρχική, καθώς όχι μόνο διαφέρουν οι χαρακτήρες αλλά το σενάριο θίγει αρκετά σοβαρά θέματα που το αρχικό sitcom δεν θα τολμούσε να αγγίζει το 70 και το 80: ψυχικές ασθένειες, μετανάστευση, σεξισμός, ομοφοβία, τον ρατσισμό που βιώνουν οι άνθρωποι λατινικής καταγωγής στις ΗΠΑ κ.ά.

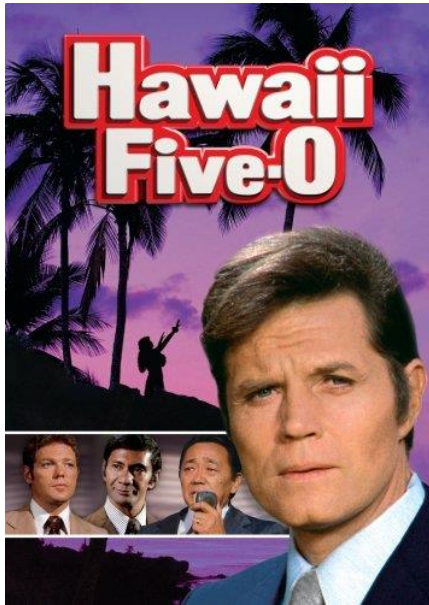
Αυτό που συνδέει τις δύο σειρές και μας επιτρέπει να μιλάμε για reboot – πλην του τίτλου – είναι: πρώτον η κινηματογράφηση, καθώς η σειρά γυρίζεται με πολυκάμερο σύστημα μπροστά σε ζωντανό κοινό (όπως και η σειρά του 1975), και δεύτερον η διακειμενικές αναφορές ανάμεσα στις δύο σειρές π.χ. η ηθοποιός Mackenzie Phillips που έπαιζε την μία κόρη στην αρχική σειρά, εμφανίζεται στο reboot ως σύμβουλος χρήσης ναρκωτικών και αλκοόλ, πράγμα που είναι έξυπνο μιας και την ίδια τη Phillips τη διώξαν απ' την αρχική σειρά στον 5^ο κύκλο λόγω των καταχρήσεων της.

Το δεύτερο reboot που θα αναφέρουμε είναι το Charmed, μια σειρά του 1998 όπου παρουσίαζε τις περιπέτειες τριών αδερφών στο San Francisco που ανακαλύπτουν ότι είναι μάγισσες. Η σειρά παιζόταν στο κανάλι The WB και ήταν μια απ' τις μεγαλύτερες επιτυχίες του, καθώς διήρκεσε 8 κύκλους και έκανε 178 επεισόδια. Το 2018 λοιπόν, βγαίνει στον αέρα το reboot, απ' το ίδιο κανάλι (που πλέον έχει μετονομαστεί σε The CW) με πάλι τρεις αδερφές που ανακαλύπτουν ότι είναι μάγισσες αλλά με αρκετές διαφορές. Οι μαγικές δυνάμεις και το lore των δύο σειρών είναι αρκετά πανομοιότυπο (καθώς οι αδερφές έχουν και στις δύο σειρές τις ίδιες δυνάμεις, το ίδιο βιβλίο μαγείας, τους ίδιους αντιπάλους – δαίμονες, Την Πηγή όλου του κακού, τους ίδιους συμμάχους – λευκούς άγγελους κλπ) αλλά οι μεμονωμένοι χαρακτήρες και οι πλοκές διαφέρουν πολύ. Η σειρά ξεκινάει με δύο αδερφές και όχι με τρεις, με την τρίτη να αποκαλύπτεται στη μέση του πιλότου – κάτι που κλείνει το μάτι σε όσους έχουν δει την αρχική σειρά, μιας και το ίδιο γίνεται στον τέταρτο κύκλο της αρχικής, όταν η μία απ' τις αρχικές 3 αδερφές πεθαίνει και την αντικαθιστά μια ετεροθαλής που δεν γνώριζαν μέχρι τότε. Με αυτόν τον τρόπο ουσιαστικά η σειρά πλησιάζει την αρχική διακειμενικά ενώ την ίδια στιγμή χτίζει ένα εντελώς διαφορετικό σύμπαν χαρακτήρων.

Τέλος, η τρίτη σειρά – και ίσως η πιο ιδιαίτερη όσον αφορά τα reboot – είναι το Hawaii 5-0. Η αρχική σειρά προβλήθηκε πρώτη φορά το 1968 και διήρκεσε 12 κύκλους. Ήταν μια αστυνομική σειρά αυτοτελών επεισοδίων και αφορούσε μια ομάδα πολιτειακής προστασίας στη Χαβάη. Όταν το 2010 η σειρά ξαναβγήκε στον αέρα πολλοί έσπευσαν να αναφερθούν σ’ αυτήν ως remake της αρχικής και αυτό βασισμένοι κυρίως στους χαρακτήρες, μιας και στη νέα σειρά οι χαρακτήρες είχαν ακριβώς τα ίδια ονόματα με αυτές της αρχικής. Αν όμως ψάξει

κανείς τους νέους χαρακτήρες στο βάθος θα συνειδητοποιήσει πως τα μόνα κοινά που έχουν με τους αρχικούς είναι μόνο τα ονόματα και το επάγγελμα. Ο βασικός χαρακτήρας Steve McGarret και στις δύο σειρές ήταν υπολοχαγός του πολεμικού ναυτικού με τη διαφορά ότι ο αρχικός χαρακτήρας υπηρέτησε στον Πόλεμο της Κορέας ενώ ο χαρακτήρας στο reboot απλώς βρίσκεται στη Νότια Κορέα για μια μυστική υπόθεση ενός λαθρέμπορου όπλων. Το ιστορικό πλαίσιο λοιπόν της αρχικής σειράς έδινε στους τότε δημιουργούς την δυνατότητα να αναπτύξουν ανάλογες γραμμές πλοκής και χαρακτήρες με την τότε επικαιρότητα, πράγμα που το reboot επίσης κλήθηκε να κάνει αλλά για σήμερα. Αυτό έχει ως αποτέλεσμα οι χαρακτήρες και οι συνθήκες να μοιάζουν αλλά τα γεγονότα αυτά καθ’ αυτά και οι πλοκές να είναι αρκετά έως πολύ διαφορετικές. Παρόλα αυτά, όπως κάθε σειρά reboot μέχρι στιγμής έτσι κι εδώ, υπάρχουν μερικά κλεισίματα του ματιού για τους οπαδούς του αρχικού Hawaii 5-0, όπως για παράδειγμα η χρήση του μοντέλου αυτοκινήτου Mercury Marquis το οποίο ήταν το αυτοκίνητο που οδηγούσε ο Steve McGarret στην αρχική σειρά, και στο reboot εμφανίζεται σε flashback ως το αυτοκίνητο που οδηγούσε ο πατέρας του πρωταγωνιστή το ‘70.

Revival

Και περνάμε στην τρίτη και τελευταία κατηγορία, στα revivals. Σε αντίθεση με το reboot που παίρνει ένα ήδη υπάρχον σύμπαν και το ξεκινάει από την αρχή με νέους χαρακτήρες και πλοκές, στο *revival* οι δημιουργοί ξαναφέρνουν στο σήμερα τους χαρακτήρες από μια σειρά που είχε τελειώσει ώστε να «γεφυρώσουν χρονικά το παρελθόν με το μέλλον σαν συνέχεια». Σε ορολογία ταινιών είναι σαν να μιλάμε για μια σειρά “sequel” ή για έναν καινούριο κύκλο μιας σειράς που είχε τελειώσει και οι δημιουργοί την επαναφέρουν στο τώρα δείχνοντας μας τι απέγινε στους χαρακτήρες χρόνια μετά τους τίτλους τέλους.

Ξαναγυρίζοντας λοιπόν στην αρχή, *Το καφέ της Χαράς* (ANT1, 2003-2006/2019-2021) και το *Λόγω Τιμής* (Mega Channel, 1996-1997/2019) που ονομάζονταν ως remake από τις ελληνικές ενημερωτικές εκπομπές, στην πραγματικότητα ήταν revivals. Και οι δύο σειρές μας δείξανε στο σήμερα τους χαρακτήρες του τότε – υποδουμένοι από τους ίδιους ηθοποιούς – σε νέες περιπέτειες και μέσα σίγουρα από μια διαφορετική, πιο σύγχρονη ματιά. Για παράδειγμα στο «Καφέ της Χαράς», έχουμε στο πρώτο επεισόδιο του revival την κόρη της Χαράς να γυρίζει πίσω στο χωριό με σκοπό να αναβιώσει η ίδια το θρυλικό μαγαζί της μητέρας της, παίρνοντας τη σκυτάλη να συνεχίσει την παράδοση ως η «νέα πρωτεουσιάννα».

Παρόλα αυτά στην ελληνική τηλεόραση έχουν υπάρξει κι άλλα δύο revivals, με το ένα να είναι σχετικά παλιότερο μιας και έλαβε χώρα το 2011, και μιλάω για το *50-50* (Mega Channel, 2005-2011) και το δεύτερο μια φετινή παραγωγή της EPT με τίτλο *Μια Νύχτα του Αυγούστου* (EPT, 2022) που αποτελεί revival της σειράς *Το Νησί* (Mega Channel, 2010-2011). Ο λόγος που αναφέρω ξεχωριστά αυτές τις δύο σειρές σε αντίθεση με το «Λόγω Τιμής» και το «Καφέ της Χαράς» είναι επειδή κάποια στοιχεία τους τις διαφοροποιούν αρκετά. Αρχίζοντας απ’ το «50-50»: η αρχική σειρά έριξε αυλαία το 2007 συμπληρώνοντας 66 επεισόδια. Όταν 3 χρόνια μετά το Mega Channel αποφάσισε να αναβιώσει μερικές απ’ τις πιο θρυλικές σειρές του για τον εορτασμό των 20 χρόνων, οι δημιουργοί της σειράς έγραψαν την τηλεταινία «Το μεγάλο φαγοπότι». Η μεγάλη επιτυχία όμως της τηλεταινίας έκανε τους υπεύθυνους του σταθμού να σκεφτούν πως ίσως οι χαρακτήρες να έχουν ακόμα αρκετές ιστορίες να πουν κι έτσι δόθηκε το πράσινο φως για έναν έξτρα τρίτο κύκλο 15 επεισοδίων. Ουσιαστικά η σειρά είναι

revival καθώς όντως βλέπουμε τους χαρακτήρες μερικά χρόνια απλώς είναι αρκετά μικρή η χρονική διαφορά και επίσης μεσολαβεί και μια τηλεταινία που επί της ουσίας αυτή είναι που επαναφέρει τους χαρακτήρες στο σήμερα – σε αντίθεση με τη σειρά που συνεχίζει την ιστορία της τηλεταινίας.

Απ' την άλλη μεριά, το «Μια Νύχτα του Αυγούστου» είναι μια διαφορετική περίπτωση ενός revival καθώς και η αρχική σειρά «Το Νησί» και το revival βασίζονται σε βιβλία. Το 2010 λοιπόν «Το Νησί» προβλήθηκε από το Mega Channel ως διασκευή του βιβλίου της Victoria Hislop «Το Νησί» και 13 χρόνια μετά η ΕΡΤ διασκευάζει το άλλο βιβλίο της Hislop «Μια Νύχτα του Αυγούστου», το οποίο αποτελεί και τη συνέχεια της ιστορίας. Η σειρά δείχνει τους χαρακτήρες 6 χρόνια από τη δολοφονία της Άννας

Πετράκη από τον σύζυγό της με πολλούς απ' τους βασικούς ήρωες να επιστρέφουν – και μάλιστα υποδύονται και από τους ίδιους ηθοποιούς, με βασική εξαίρεση τον ρόλο του Μανώλη Βανδουλάκη που αντί του Αιμίλιου Χειλάκη τον υποδύεται ο Γιώργος Καραμίχος. Αυτό που κάνει το revival

Εικόνα 1: Το βασικό cast του revival "Μια Νύχτα του Αυγούστου"

διαφορετικό απ' όλα τα άλλα είναι ότι δεν μιλάμε για μια αναβίωση χαρακτήρων στο σήμερα αλλά τη συνέχεια μιας ιστορίας που όποτε και να γινόταν δε θα είχε κάποια ιδιαίτερη διαφορά μιας και η βάση είναι το βιβλίο της Victoria Hislop. Παρόλα αυτά είναι σημαντικό να αναφέρουμε ότι δεν είναι τυχαίο που μια τέτοια σειρά προβλήθηκε στην Ελλάδα του 2022, μια χρονιά που η χώρα μέτρησε 21 γυναικοκτονίες – μιας και σειρά στρέφεται γύρω από το θέμα της γυναικοκτονίας.

Όσον αφορά τώρα την αμερικανική τηλεόραση, τα revivals κάνουν όλο και περισσότερες εμφανίσεις τα τελευταία χρόνια, με την ίδια τη φιλοσοφία των revivals έχε μπει τόσο καλά στην τηλεοπτική κουλτούρα που ήδη έχει αρχίσει να παρωδείται μέσα από τηλεοπτικές σειρές. Χαρακτηριστική σειρά αποτελεί το *Reboot* (2022, Hulu) το οποίο αφορά μια σεναριογράφο που έχει γράψει το revival της αγαπημένης της σειράς της δεκαετίας του '90 και προσπαθεί να φέρει 20 χρόνια μετά όλους τους original ηθοποιούς για να γυρίσουν τον πιλότο της νέας σειράς που είναι η συνέχεια

της αρχικής. Το παράδοξο μ' αυτή τη σειρά είναι ότι ενώ με βάση την πλοκή πρόκειται για revival της αρχικής σειράς, η ίδια η σειρά ονομάζεται «Reboot», πράγμα που έχει να κάνει περισσότερο με την επιθυμία της σεναριογράφου να γράψει τη συνέχεια αλλά με εντελώς διαφορετική φιλοσοφία από την αρχική – πράγμα που ωστόσο δεν καθιστά τη σειρά reboot μιας και το αφηγηματικό σύμπαν παραμένει το ίδιο με της αρχικής σειράς.

Άλλες όμως σειρές που αξίζουν να αναφερθούν είναι οι: *Dallas* (TNT, 2012-2014), *Gossip Girl* (HBO Max, 2021-2023), *Dexter: New Blood* (Showtime, 2022-), *The X-Files* (Fox, 2016-2018), *Twin Peaks: The Return* (Showtime, 2017), *Fuller House* (Netflix, 2016-2020) και *Melrose Place* (The CW, 2009-2010).

Κάποιες απ' αυτές τις σειρές όπως το *Dallas* και το *Fuller House* παίρνουν έμπνευση απ' την αρχική σειρά και βάζουν στη θέση των πρωταγωνιστών χαρακτήρες που ήταν παιδιά τότε και σήμερα βλέπουμε τις ιστορίες τους ως ενήλικες στη θέση των γονιών τους. Άλλες πάλι όπως το *Dexter*, το *X-Files* και το *Twin Peaks: The Return* κρατάνε τους βασικούς πρωταγωνιστές τους και τους βάζουν χρόνια μετά να έχουν κάποιες νέες περιπέτειες στην προσπάθεια να συμπληρώσουν το «ταξίδι» τους. Τελευταία υποκατηγορία θα μπορούσαμε να θεωρήσουμε το *Melrose Place* και το *Gossip Girl* οι οποίες κρατάνε το ήδη υπάρχον σύμπαν χαρακτήρων που είχε χτίσει η παλιά σειρά αλλά εγκαθιστούν ένα νέο σύνολο χαρακτήρων με εντελώς δικές τους ιστορίες. Ουσιαστικά είναι σειρές που έχουν την αίσθηση ενός reboot αλλά τυπικά είναι revivals μιας και το timeline είναι το ίδιο και επίσης γίνονται και αναφορές (αλλά και εμφανίσεις) παλαιότερων χαρακτήρων.

Μέρος Β

Η τηλεόραση των ζωντανών νεκρών (σειρών)

Έχοντας καταλάβει πλέον την έννοια των όρων, μπορούμε πολύ εύκολα να συνειδητοποιήσουμε πόσες σειρές που υπάρχουν στην τηλεόραση έχουν άμεση σχέση με παλιότερες. Ακόμα και στην ελληνική τηλεοπτική αγορά, που είναι απείρως μικρότερη από την αμερικάνικη, έχουμε αρχίσει να βλέπουμε κανάλια και εταιρίες παραγωγής να επαναφέρουν κόνσεπτ και σειρές στο σήμερα. Αν θεωρήσουμε λοιπόν ότι η Ελλάδα το κάνει έχοντας σαν γνώμονα αυτή την παγκόσμια τάση, το ερώτημα ξεκινάει από τις ΗΠΑ, που είναι και το σπίτι των μεγαλύτερων τηλεοπτικών εταιριών παραγωγής.

Το 2015 στην περιοδεία τύπου της Ένωσης κριτικών τηλεόρασης, ο John Landgraf εισήγαγε για πρώτη φορά τον όρο “peak TV” (κορυφαία τηλεόραση) θέλοντας να αναφερθεί στην πληθώρα τηλεοπτικών σειρών και παραγωγών που έχουν γίνει τα τελευταία χρόνια. Αν και κάποιος θα έλεγε ότι αυτός ο όρος περιγράφει κάτι καλό, απ’ την άλλη πρέπει να καταλάβουμε πως πολλές φορές η αφθονία στην αγορά μπορεί να προκαλέσει κορεσμό με αποτέλεσμα οι θεατές να μπορούν να παρακολουθήσουν τα πάντα που κυκλοφορούν. Αυτό έχει ως αποτέλεσμα πολλές σειρές να μένουν στην αφάνεια και σειρές να διακόπτουν την πορεία τους μην έχοντας καταφέρει να αποσπάσουν την προσοχή του κοινού. Ποια είναι η λύση λοιπόν σε αυτό το πρόβλημα;

Σύμφωνα με τις εταιρίες παραγωγής, το ιδανικό είναι να μπορεί μια σειρά να έχει ήδη χτισμένο κοινό ακόμα και πριν την πρεμιέρα τη. Ουσιαστικά να δημιουργήσει fuss, φασαρία και να τραβήξει το ενδιαφέρον του κοινού ώστε ο κόσμος να περιμένει πως και πως για να τη δε. Κι εδώ ακριβώς είναι που έρχονται τα remake, τα reboot και revival. Σε οποία απ’ τις τρεις κατηγορίες και να ανήκει μια σειρά, σίγουρα θα δημιουργήσει αίσθηση η επαναφορά της στο σήμερα πράγμα που εγγυάται ένα μεγάλο κοινό, έστω κι αν αρχικά είναι καθαρά από περιέργεια. Ειδικά σε χώρους όπως τα μέσα κοινωνικής δικτύωσης (κυρίως στο Twitter) ακόμα και η υπόνοια ενός revival ή ενός reboot είναι αρκετή για να προκαλέσει τσουνάμι από σχόλια και δημοσιεύσεις, είτε θετικές είτε αρνητικές – γιατί όπως έχει πει και το αμερικάνικο ρητό “there is no such thing as bad publicity” (δεν υπάρχει κακή δημοσιότητα).

Τέτοιο παράδειγμα αποτελεί η πρώτη ανακοίνωση του πιλοτικού επεισοδίου του reboot της σειράς Charmed, τον Ιανουάριο του 2018, όπου πολύς κόσμος καθώς και ηθοποιοί της αρχικής σειράς εξέφρασαν την δυσαρέσκειά τους για την νέα σειρά. Συγκεκριμένα η ηθοποιός Holly Marie Combs, που υποδύοταν μια απ' τις τρεις πρωταγωνίστριες της αρχικής, δήλωσε πως “το κανάλι εκμεταλλεύεται τον τίτλο, την αισθητική και τη σκληρή δουλειά των ηθοποιών και του συνεργείου” για να έχει απήχηση η νέα σειρά, ενώ κανονικά θα έπρεπε να την ονομάσουν αλλιώς μιας και δεν έχει καμία σχέση με την αρχική. Δεν είχε άδικο. Η δύναμη του τίτλου “Charmed”, που υπήρξε ένα απ' τα πιο δημοφιλή προγράμματα του The WB για σειρά ετών, σίγουρα θα έφερνε στο νέο πρόγραμμα δημοσιότητα που αλλιώς δε θα την είχε, πράγμα που το κάνει να ξεχωρίζει από τα υπόλοιπα προγράμματα της σεζόν. Το ίδιο πράγμα έκανε και το revival του Full House, το Fuller House, με τη διαφορά ότι σ' αυτή τη σειρά πληθώρα ηθοποιών από την αρχική σειρά ήρθαν να επαναλάβουν τους ρόλους τους. Κατά πολλούς κριτικούς αυτή η κίνηση από το Netflix ήταν πολύ έξυπνη γιατί σύμφωνα με ένα υπεύθυνο της πλατφόρμας “μεγάλο ποσοστό των εγγεγραμμένων στο Netflix μεγάλωσαν παρακολουθώντας τη σειρά” με αποτέλεσμα να θέλουν να την παρακολουθήσουν ακόμα και καθαρά για λόγους νοσταλγίας.

Το αν ωστόσο αυτές οι σειρές καταφέρουν να κρατήσουν το κοινό και να γίνουν ξανά επιτυχίες, είναι άλλο θέμα. Άπειρα παραδείγματα υπάρχουν από reboot και revival που σε βάθος χρόνου δεν λειτούργησαν και απορρίφθηκαν από το κοινό - όπως το *Charlie's Angels* (ABC, 2012), *Melrose Place* (The CW, 2009-2010) και *The Bionic Woman* (NBC, 2007) – ενώ στην ίδια κατηγορία θα μπορούσαμε να βάλουμε και το ελληνικό revival του Λόγω Τιμής, το οποίο αν και έκανε εντυπωσιακά νούμερα στην πρεμιέρα του, η νοσταλγία δεν ήταν αρκετή για να κρατήσει το κοινό στην σειρά. Αυτό συμβαίνει γιατί η φήμη και το ήδη υπάρχον κοινό μια σειράς μπορεί να κάνει το reboot ή το revival της να ξεχωρίσει αλλά δεν είναι και η συνταγή της επιτυχίας. Σαφώς και έχουν μια καλύτερη εναρκτήρια βάση από καινούριες τηλεοπτικές σειρές, αλλά αν το περιεχόμενό τους δεν είναι το ίδιο καλό με της αρχικής, είναι πολύ εύκολο η σειρά να μην γίνει επιτυχία και να λήξει το ταξίδι της στον ένα κύκλο.

Πετυχημένα και όχι και τόσο πετυχημένα revivals & reboots.

Υπάρχει όμως κάποια συνταγή που κάνει ένα reboot, ένα remake ή ένα revival καλό και πετυχημένο.

Όπως και για κάθε σειρά, έτσι και σ' αυτή την περίπτωση η απάντηση είναι αρνητική, μιας και οι προτιμήσεις του κοινού σπάνια μπορούν να προβλεφθούν. Παρόλα αυτά όμως συγκρίνοντας κάποια μεμονωμένα reboot και revival μπορούμε πιθανά να βρούμε διαφορές που να έκανα το ένα να πετύχει περισσότερο απ' το άλλο. Για παράδειγμα, το reboot του Hawaii 5-0 κατάφερε να κάνει 10 κύκλους και να γίνει ευρέως γνωστό στον κόσμο όπως το ορίτζιναλ, ενώ αντίθετα το reboot του Charmed, παρόλο που κατάφερε να συμπληρώσει 4 κύκλους, δεν είχε την ίδια αποδοχή και απήχηση με το αρχικό.

Σύμφωνα με τον Henderson, τα revivals “συγχρονίζουν το χρονικό διάστημα που έχει περάσει στη ζωή μας με αυτό των χαρακτήρων”. Με άλλα λόγια αν το revival απέχει δέκα χρόνια χρονικά από την αρχική σειρά, θα πρέπει και οι χαρακτήρες να είναι δέκα χρόνια μεγαλύτεροι. Όχι όμως μόνο ηλικιακά, αλλά κυρίως κοινωνικά, ώστε να μπορέσουν να αποδείξουν ότι ανήκουν στην κοινωνία του σήμερα, στην κοινωνία δηλαδή που ανήκουν και οι θεατές που παρακολουθούν τη σειρά. Αν ένα revival δεν ανήκει στην εποχή προβολής του ιδεολογικά και “δεν προσαρμόζεται στις αλλαγές του τηλεοπτικού τοπίου και στα πρότυπα αναπαράστασης” τότε πολύ εύκολα θα απορριφθεί από το κοινό - θα γίνει cancelled – και δε θα μπορέσει να έχει την απήχηση που είχε η αρχική.

Παρακολουθώντας όμως κάποια απ' τα reboot και τα revival των τελευταίων ετών είναι φανερό ότι ενώ οι περισσότεροι δημιουργοί εισήγαγαν χαρακτήρες και πλοκές για να φέρουν τις σειρές στο σήμερα, απ' την άλλη στις περισσότερες περιπτώσεις έγινε με αρκετά επιφανειακό τρόπο που οι σειρές παύουν να είναι ρεαλιστικές. Τέτοιο παράδειγμα αποτελεί το *And Just Like That...*

(HBO Max, 2021-) που είναι revival του θρυλικού *Sex and the City* (HBO, 1998-2004). Η σειρά στην προσπάθειά της να αναπαραστήσει όσο περισσότερες κοινωνικές ομάδες ανθρώπων μπορεί, κατέληξε να δημιουργήσει χαρακτήρες χωρίς κανένα βάθος, απλώς και μόνο για την ύπαρξη diversity. Το αρχικό *Sex and the City* είχε σχολιαστεί αρκετές φορές για την έλλειψη αναπαράστασης κοινωνικών ομάδων κι έτσι στο «*And Just Like That*» βλέπουμε στην ίδια σκηνή χαρακτήρες ΛΟΑΤΚΙ, non-binary άτομα, ανθρώπους με κινητικά προβλήματα, ασιάτες και ένα σωρό άλλες ομάδες ανθρώπων. Αυτό δεν είναι απαραίτητα κακό, αρκεί όμως να γίνεται με σωστό τρόπο και όχι απλώς για να γίνεται. Η αρχική σειρά είχε μια δική της αισθητική και έμενε πιστή στους χαρακτήρες και στην εποχή του, δίνοντας μας μερικούς απ' τους πιο ιδιαίτερους χαρακτήρες που ήταν και πολύ μπροστά από την εποχή τους (όπως ο ρόλος της σεξουαλικά απελευθερωμένης Samantha). Από την άλλη το *And Just Like Than*, στην προσπάθειά του να «ταιριιάξει» στο σήμερα και να βάλει τικ σε όλα τα κουτάκια, χάνει το στοιχείο που έκανε την αρχική σειρά ξεχωριστή, την αυθεντικότητα.

Στον αντίποδα, έχουμε το *Dexter: New Blood* είναι ένα revival που κατά πολλούς όχι μόνο κατάφερε να φέρει στο σήμερα τους χαρακτήρες αλλά και να κρατήσει την ουσία της αρχικής σειράς προσφέροντας ένα ουσιαστικό κλείσιμο της ιστορίας και για τους χαρακτήρες αλλά και για τους θεατές. Κάνει ουσιαστικά αυτό που η *Loock* θεωρεί σημαντικό για κάθε revival,

να δημιουργεί μια [σειρά] που συνάδει με το παρελθόν της σειράς, αλλά ταυτόχρονα καταφέρνει να εγκαταστήσει ουσιαστικά την αναβίωσή της στο παρόν.

Με αυτόν τον τρόπο όχι μόνο η σειρά παραμένει πιστή και αγαπητή στο ήδη υπάρχον κοινό της αλλά την ίδια στιγμή το επεκτείνει σε άτομα μιας νέας γενιάς που πιθανά ίσως να μην γνώριζαν την αρχική, δημιουργώντας το, όπως αναφέρεται, *transgenerational appeal*.

Έχοντας λοιπόν, όλα αυτά τα στοιχεία, προκύπτει το ζήτημα κατά πόσο θα μπορούσε η σειρά «*Επτά Θανάσιμες Πεθερές*» να επιστρέψει στο σήμερα αλλά και τι θα είχε να προσφέρει η επιστροφή της.

Επτά Θανάσιμες Πεθερές: Η επιστροφή

Για όσους δεν γνωρίζουν, η σειρά «Επτά Θανάσιμες Πεθερές» ήταν μια κωμική σειρά που αποτελούταν από ξεχωριστές αυτοτελείς ιστορίες κάθε τρία επεισόδια, και αφηγούνταν περιπέτειες πεθερών και τις σχέσεις τους με τους γαμπρούς, τις νύφες και τα παιδιά τους. Ο συνδετικός κρίκος όλων των ιστοριών ήταν ο ρόλος της Αφηγήτριας, την οποία υποδυόταν η Βίκυ Σταυροπούλου, και που σαν φάντασμα παρακολουθούσε όλες τις ιστορίες και είτε μας μετέφερε πληροφορίες για τους χαρακτήρες, είτε σχολίαζε με κωμικό συνήθως τρόπο τα γεγονότα. Η σειρά κράτησε επτά χρόνια, με τον πρώτο να βασίζεται στο ομώνυμο βιβλίο της Νίκης Τάντση και από τον δεύτερο κύκλο κα έπειτα οι ιστορίες ήταν πρωτότυπες. Η σειρά παιζόταν από το 2003 ως το 2010, παρουσίασε 59 διαφορετικές ιστορίες μέσα από 173 επεισόδια, σπάζοντας το ρεκόρ της μακροβιότερης prime time σειράς τότε.¹ Πρόκειται για μια σειρά που αγαπήθηκε πολύ από το κοινό και ακόμα και σήμερα 13 χρόνια μετά την τελευταία προβολή της συνεχίζει να παίζεται σε επανάληψη από τον σταθμό.

Το ερώτημα που προκύπτει όμως είναι αν θα μπορούσε να σταθεί ένα revival της σειράς στο σημερινό τηλεοπτικό τοπίο και κατά πόσο το σενάριο της πρότασης του revival πληρεί αυτές τις προϋποθέσεις;

Το αρχικό ζήτημα που προκύπτει είναι κατά πόσο η νέα σειρά πρόκειται για revival ή για reboot. Προφανώς και ο συνδετικός κρίκος μεταξύ των δύο σειρών, πλην της θεματολογίας και της δομής (3 επεισόδια για κάθε αυτοτελή ιστορία μιας πεθεράς), είναι ο ρόλος της Αφηγήτριας, η οποία υπάρχει σε όλες τις ιστορίες και γνωρίζει όλα όσα έχουν συμβεί. Επίσης παρακολουθώντας όλες τις αυτοτελείς ιστορίες της αρχικής σειράς καταλαβαίνουμε πως όλες λαμβάνουν χώρα στο ίδιο αφηγηματικό σύμπαν για τρεις λόγους:

- Στους πρώτους τρεις κύκλους της σειράς, στο τελευταίο επεισόδιο κάθε ιστορίας, η πεθερά που πρωταγωνιστεί έχει μια σύντομη συνάντηση με την

¹ Πλέον το ρεκόρ της μακροβιότερης κωμικής σειράς κατέχει το *Μην Αρχίζεις τη Μουρμούρα* (Alpha, 2013-)

πεθερά της επόμενης ιστορίας. Αυτό μας αποδεικνύει πως τουλάχιστον οι πρώτες 26 πεθερές βρίσκονται σίγουρα στο ίδιο αφηγηματικό σύμπαν.

- Τα τελευταία δύο επεισόδια της σειράς με τίτλο “Group Therapy” βλέπουμε τις 7 αγαπημένες πεθερές του κοινού – που ψηφίστηκαν απ’ τον κόσμο στο site του Mega στα πλαίσια του εορτασμού των 20 χρόνων του σταθμού – μαζεμένες από την Αφηγήτρια σε ένα δωμάτιο προκειμένου να κάνουν group therapy για να γίνουν από θανάσιμες, καλές πεθερές.
- Ο ρόλος της Αφηγήτριας, που κάποτε υπήρξε και η ίδια νύφη μιας πεθεράς και πλέον μετά θάνατον βοηθάει τις νύφες απ’ τις θανάσιμες πεθερές.

Εφόσον λοιπόν όλες οι αυτοτελείς ιστορίες ανήκουν στο ίδιο αφηγηματικό σύμπαν, μπορούμε με βεβαιότητα να πούμε πως αν στη νέα σειρά υπάρχει ο ρόλος της Αφηγήτριας και έχει όλες τις μνήμες από τις προηγούμενες ιστορίες, αυτομάτως η σειρά θεωρείται revival και όχι reboot.

Όπως όμως έχουμε ήδη αναφέρει, ένα revival πρέπει να φέρνει τους χαρακτήρες στο σήμερα και να κάνει αισθητή τη διαφορά του τότε με το τώρα και χρονικά αλλά κυρίως κοινωνικά ενώ ταυτόχρονα πρέπει να κρατήσει και την ουσία της αρχικής. Στις «Επτά Θανάσιμες Πεθερές» το διάστημα των 13 χρόνων βοηθάει αρκετά καθώς ακόμα και σε ρεαλιστικό χρόνο επιτρέπει στον δημιουργό να παίζει με το θέμα των γενεών. Όπως και στο Fuller House που τον πρωταγωνιστικό ρόλο πήρε η κόρη του πατέρα, έτσι και στα Επτά Θανάσιμες Πεθερές, τον ρόλο των πεθερών πλέον θα τον πάρουν οι νύφες. Είναι το γνωστό πέρασμα της σκυτάλης από τη μια γυναίκα στην άλλη αλλά και ο φόβος της κάθε γυναίκας ότι όταν έρθει η ώρα της να γίνει πεθερά σίγουρα θα είναι καλύτερη από τη δική της.

Τέτοια παραδείγματα πεθερών υπήρχαν και στην αρχική σειρά, όπως για παράδειγμα στην «Σμυρνια Πεθερά», την οποία υποδυόταν η Καίτη Κωνσταντίνου και είχε αποδεχτεί ότι δε θα γκρίνιαζε ποτέ στη μέλλουσα νύφη της μιας και η ίδια βασανίστηκε πολύ από τις δικές της πεθερές. Ή όπως η «Μοντέρνα Πεθερά» με τη Ρένια Λουιζίδου, η οποία ξεκινάει ως νύφη η ίδια στο πρώτο επεισόδιο και σταδιακά τη βλέπουμε πως μεταμορφώνεται σε πεθερά όταν ο 19χρονος γιος της της λέει ότι σκοπεύει να παντρευτεί με την κοπέλα του. Ωστόσο εξακολουθούμε να μιλάμε για μια άλλη

χρονολογία και μια άλλη γενιά γυναικών. Στο revival θα εξερευνήσουμε αυτή τη νέα γενιά πεθερών οι οποίες νιώθουν περισσότερο νύφες ακόμα παρά πεθερές.

Κι εδώ ταιριάζει να αναφέρουμε και ένα ακόμα τέχνασμα που είδαμε να χρησιμοποιείται αρκετά συχνά στα αμερικανικά revival: το κλείσιμο του ματιού μέσα από την επανεμφάνιση χαρακτήρων από την αρχική σειρά. Αυτό εξυπηρετεί και για καθαρά θέμα νοσταλγίας ώστε να ενθουσιαστεί το φανατικό κοινό της αρχικής σειράς αλλά και πιο ουσιαστικά, επαναφέροντας χαρακτήρες για να συνεχίσουν τις ιστορίες τους. Για παράδειγμα θα μπορούσαν κάποιες από τις πραγματικές νύφες της αρχικής σειράς που πλέον έχουν παιδιά σε ηλικία παντρειάς να γίνουν οι τωρινές πεθερές που καλούνται να αντιμετωπίσουν τους δικούς γαμπρούς και τις δικές τους νύφες ενώ θα φέρνουν στο μυαλό τους σίγουρα αναμνήσεις απ' τις δικές τους πεθερές.

Τέτοια χαρακτηριστικά παραδείγματα θα μπορούσαν να είναι ο ρόλος της Στέλλας (Δάφνη Λαμπρόγιαννη) από την «Πανούργα Πεθερά», ο ρόλος της Άννας-Μαρίας (Τάνια Τρύπη) από την «Λαϊκή Πεθερά» και ο ρόλος της Αργυρώς (Μαρία Σολωμού) απ' την «Γιατρόπληκτη Πεθερά». Ρόλοι γυναικών που ήταν νύφες με πολύ γλυκό και ήρεμο χαρακτήρα και που σήμερα καλούνται να αντιμετωπίσουν οι ίδιες το ενδεχόμενο να γίνουν πεθερές, έχοντας όμως στην άκρη του μυαλού τους πόσο δύσκολα περάσανε και οι ίδιες ως νύφες. Με αυτό το τέχνασμα, θα υπάρξει revival μιας ιστορίας μέσα στο revival της σειράς αλλά και θα μπορέσουν κάποιες απ' τις ορίτζιναλ σκληροπυρηνικές πεθερές να κάνουν guest εμφανίσεις, δημιουργώντας μεγαλύτερο ντόρο γύρω από τη σειρά.

Τέλος, θα μπορούσαν οι ιστορίες των νέων πεθερών να έχουν μια πιο μεγάλη ποικιλία από άποψη αναπαράστασης κοινωνικών ομάδων, χωρίς όμως να φτάσει στο σημείο να γίνεται μόνο και μόνο για την αναπαράσταση χωρίς ουσία. Ιστορίες όπως:

- μιας πεθεράς που είναι trans γυναίκα που προσπαθεί να συμφιλιωθεί με τον γιο της ο οποίος σκοπεύει να παντρευτεί,
- ένα ζευγάρι ομοφυλόφιλων ανδρών ή γυναικών που σκοπεύουν να κάνουν σύμφωνο συμβίωσης (χωρίς να σχολιαστεί το θέμα της ομοφυλοφίας, αλλά αντίθετα να αντιμετωπιστεί ως ένα ακόμα οποιοδήποτε ζευγάρι)

θα μπορούσαν κάλλιστα να βρουν χώρο στο τηλεοπτικό τοπίο του σήμερα, και πόσο μάλιστα σε μια σειρά όπως οι Επτά Θανάσιμες Πεθερές που στο τέλος της μέρας μιλάει για την οικογένεια και για την αποδοχή.

Επίλογος

Έχοντας φτάσει στο τέλος, νομίζω πλέον έχουν γίνει ξεκάθαρες οι διαφορές μεταξύ των όρων remake, reboot και revival στην τηλεοπτική αφήγηση, όσο κι αν πολλές φορές υπάρχουν παρερμηνείες και μπερδέματα. Όπως το ίδιο ξεκάθαρος έχει γίνει και ο λόγος ύπαρξης τους στο σημερινό τηλεοπτικό τοπίο. Οι άνθρωποι, όπως έχει αποδειχτεί, προτιμάμε το οικείο και αυτό είναι που συνήθως μας ελκύει, όσο κι αν θέλουμε να πιστεύουμε το αντίθετο. Οπότε το ίδιο μας ελκύει και μια ιστορία που κάτι μας θυμίζει ή ένα αφηγηματικό σύμπαν με το οποίο μεγαλώσαμε και αγαπάμε. Πάνω σ' αυτό λοιπόν είναι που οι εταιρίες παραγωγής πατάνε με την ελπίδα να φτιάξουν την επόμενη μεγάλη επιτυχία «νεκρανασταίνοντας» - σύμφωνα με τη Loock – τελειωμένες σειρές. Αλλά εν τέλει αυτή είναι και η μαγεία αλλά και ουσία της σειράς. Όλα συνεχίζονται και τίποτα δεν τελειώνει. Πάντα βρίσκεται ένας τρόπος κάτι να συνεχιστεί και να μην τελειώσει. Οι τρεις γνωστοί τρόποι σύμφωνα με τη θεωρία είναι:

- ο παραγωγικός (derivative), που γίνεται μέσα από νέες παραγωγές, όπως τα reboots αλλά και τα spin-offs (δηλαδή την δημιουργία νέας σειράς, με πρωταγωνιστή μιας παλιότερης σειράς, που συνήθως δεν ήταν κεντρικός ρολος, π.χ. *Private Practice* (ABC, 2007-2013), *Frasier* (NBC, 1993-2004), *Aida* (Telecinco, 2005-2014)
- ο επαναλαμβανόμενος (repetitive), που αφορά τις επαναλήψεις των σειρών, με χαρακτηριστικό παράδειγμα στην Ελλάδα τη σειρά Κωνσταντίνου & Ελένης (ANT1, 1998-2000) που παίζεται συνεχόμενα εδώ και 23 χρόνια κάθε μεσημέρι
- και ο ανανεώσιμος (renewed), που γίνεται μέσα από revivals ή από επεισόδια reunion, όπως έγινε πρόσφατα με το *Friends: The Reunion* (HBO Max, 2021) το οποίο έγινε το πρόγραμμα με ρεκόρ τηλεθέασης στο Sky One – το βρετανικό κανάλι που ανέλαβε την αναπαραγωγή του special – και απέσπασε το People's Choice Awards για το πιο το πιο δημοφιλές special επεισόδιο του 2021.

Ανεξάρτητα όμως με τον τρόπο που χρησιμοποιεί το κάθε κανάλι, το μόνο σίγουρο είναι ένα, πως τα τηλεοπτικά σύμπαντα πάντα θα βρίσκουν ένα τρόπο να ξαναοίγουν και να επανέρχονται στο σήμερα, κι αυτό γιατί επιλέγουμε να τα κάνουμε κομμάτι μας: να τα παρακολουθούμε, να τα αγαπάμε και να τα θυμόμαστε.

Βιβλιογραφία

Achouche, M., 2017. TV Remakes, Revivals, Updates, and Continuations: Making Sense of the Reboot on Television. *Représentations dans le monde anglophone*. Διαθέσιμο στο: <https://representations.univ-grenoble-alpes.fr/IMG/pdf/4-achouche.pdf>

Gil, S., 2014. A Remake by Any Other Name: Use of a Premise Under a New Title. Σε *Remake Television: Reboot, Reuse, Recycle*. Επιμέλεια από Lavigne C. Toronto: Lexington Books.

Loock, K., 2018. American TV Series Revivals: Introduction. *Television & New Media*, 19(4), σελ.299-309.

Hark, I. R. 2010. Decent Burial or Miraculous Resurrection: Serenity, Mourning, and Sequels to Dead Television Shows. *Second Takes: Critical Approaches to the Film Sequel*. Επιμέλεια από Jess-Cooke C. και Verevis C. Albany: State University of New York Press

Perkins, C. και Verevis, C., 2015. *Continuum: Journal of Media & Cultural Studies*. Διαθέσιμο στο: <http://dx.doi.org/10.1080/10304312.2015.1068729>

Proctor, W., 2013. Déjà-View: Channeling the TV Reboot. Blog. *CST online*. Διαθέσιμο στο: <http://cstonline.tv/deja-view-channelling-the-tv-reboot>

Proctor, W., 2017. Reboots and Retroactive Continuity. *The Routledge Companion to Imaginary Worlds*. Επιμέλεια από Wolf E. M. J. P. New York: Routledge.

Ιστοσελίδες

Adalian, J., 2015. Full House, Coach, The Files: Why TV Remakes are Everywhere Right Now. *Vulture*. Διαθέσιμο στο: [Full House, Coach, The X-Files: Why TV Remakes Are Everywhere Right Now \(vulture.com\)](https://www.vulture.com/2015/05/full-house-coach-the-x-files-why-tv-remakes-are-everywhere-right-now.html) [28 Οκτωβρίου 2022]

Cote, J., 2021. Why Hollywood is Obsessed with Reboots and Revivals. *The State Press*. Διαθέσιμο στο: [Why Hollywood is obsessed with reboots and revivals - The Arizona State Press](https://www.azstatepress.com/2021/12/20/why-hollywood-is-obsessed-with-reboots-and-revivals/) [20 Δεκεμβρίου 2022]

Rothman, M., 2017. What's driving the resurgence of reboots, remakes and revivals in TV and film. *ABC News*. Διαθέσιμο στο: [What's driving the resurgence of reboots, remakes and revivals in TV and film - ABC News \(go.com\)](https://www.abcnews.com/2017/07/17/whats-driving-the-resurgence-of-reboots-remakes-and-revivals-in-tv-and-film-abc-news-go-com/) [20 Δεκεμβρίου 2022]

Λοβέρδου, Μ., 2008. Η επιτυχία του ριμέικ. Το Βήμα. Διαθέσιμο στο: [Η επιτυχία του ριμέικ - ΤΟ ΒΗΜΑ \(tovima.gr\)](https://www.tovima.gr/2008/07/17/η-επιτυχια-του-ri-me-ik/) [20 Οκτωβρίου 2022]